

2. søndag efter påske – 2. tekstrække

Nygårdskirken 14. april 2024, kl. 10.30

Tekst: Johannesevangeliet 10, 22-30

Salmer: 238; 484; 664; 168; 226, v.6; 828

Kristus – tak fordi du ikke slipper os. Amen.

Foråret er smukt, livsbekræftende. Men det er meget vådt i år: Danmark kan vrides som en karklud! Mange steder på kloden er der alt for meget vand, afgrøder og mennesker drukner og dør; mange steder på kloden er der alt for lidt vand – mennesker og afgrøder tørster og dør. Deraf følger krige og flygtningestrømme ... Vores levevis giver os ansvar for klimaforandringer; det er langtfra livsbekræftende: Bare en t-shirt koster 1400 liter rent vand at fremstille, og kinesere og afrikanere vil jo også have de 26-48 stykker nyt tøj hvert år, som vi danskere gennemsnitligt køber ... Måske kommer den dag, hvor det ikke bliver forår, hvor intet springer ud, og livet ikke fornyes ... fordi vi er miljøsyndere! Ja, de gamle kristne ord synd, skyld og skam har fået ny aktualitet – vi bliver slået i hovedet med tøjskam, kødskam og flyskam, og miljø-

2. søndag efter påske – 2. tekstrække

og minoritetsmoralismens fordømmelse er fuldt på højde med Indre Missions i gamle dage ... Hvor kan vi finde hvile? Hvor skal vi finde styrke og mod til at leve trods synd, skyld og skam? Det skal vi i påskens evangelium – i det livsbekræftende budskab om at Gud prioriterer os højest i al evighed. Gud sætter os så højt, at han i Jesus Kristus tog al synd og skam på sig, døde af det og i sin påskeopstandelse opløste konsekvenserne af det ondes og dødens magt over os! Mennesker vil altid sprede død og ødelæggelse omkring sig – men Gud opgiver os ikke, og Kristus vil lede os på vejen igennem alt mørke, lede os i lyset af Guds livsvision! Guds vision er altid blevet skildret som grønne enge og stille vand! Som den frodige have, hvor ulven og lammet lever i fred med hinanden og hvor løven æder strå som oksen og et lille barn kan være hyrde for dem alle sammen! Jeg tror, vi alle er født med den paradisisvision dybt i hjertet – for Gud har skabt os i sit eget billede, så vi ligner ham: Han har præget sine freds- og kærlighedsværdier dybt ind i os! De kan blive snavset til, ja blive helt skjult af materiel grådighed og magtbegær og kynisme, men Guds billede i os forsvinder ikke! Altid mærker vi i os

2. søndag efter påske – 2. tekstrække

en længsel efter lys, fred, tryghed - grønne enge og stille vand! Vi ved bare ikke, hvordan vi selv skal finde det sted og gøre længslen til virkelighed. Men hjælpen er nær: Jesus er den gode hyrde, som kalder os til sig, passer på, at ikke en eneste af os går fortabt og at ingen river os ud af hans hånd! Han går vejen med os og kæmper i mørket og modgangen, så vi kommer igennem. For han tror på det gode for os. Og uden tro går alt i stå: Man må tro, at der er lys for enden af den mørke tunnel – ellers orker man ikke gå videre. Og i os selv finder vi ikke altid tro – den blokeres af både synd og skam, når vi indser vores ansvar for ødelagt miljø, knuste relationer og skadede liv. Og så gør frygt og smerte os kortsynede og griske: Vi vil ha' - her og nu! Men hyrden er hos os – og vi kan høre hans stemme, hans styrkende ord tværs gennem mørket! Hans ord lyser af tro, håb og kærlighed, så vores længsel efter grønne enge og stille vand bliver stærk! Evighedens lys titter frem midt i hverdagen og giver os tro på nye begyndelser!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.